

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ
ΣΙΚΥΩΝΟΣ, ΖΕΜΕΝΟΥ, ΤΑΡΣΟΥ & ΠΟΛΥΦΕΓΓΟΥΣ

Αρ. Πρωτ. 393

Άγιον Πάσχα 2026

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2^α

Πρός

τόν Ίερόν Κλήρον, τίς Μοναστικές Αδελφότητες καί τόν φιλόχριστον Λαόν τῆς Αποστολικῆς Ίεραῖς Μητροπόλεως ἡμῶν.

«Καί γάρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός· ὥστε ἐορτάζωμεν... ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας¹»

Παιδιά μου ἀγαπημένα καὶ περιπόθητα ἐν Κυρίῳ,

Ἡμέρα Ἀναστάσεως, καὶ ἡ ἀρχὴ δεξιά². Ἡ νύχτα ὑποχωρεῖ, ἡ γῆ πλημμυρίζει φῶς, ὁ οὐρανὸς ἀνοίγεται, ἡ κτίσις ὀλόκληρη ἀνασαίνει μὲ μιὰ ἱερὴ χαρὰ, καὶ ἡ Ἐκκλησία, σὰν νύμφη στολισμένη, προὔπαντᾷ τὸν Νυμφίον, ποὺ ἀνατέλλει ἀπὸ τὸ κενὸ μνημεῖο ὡς ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης. Ὅλοι μαζὶ ἐορτάζουμε τὴ νίκη τῆς Ζωῆς ἐπάνω στὸν θάνατο, τὴ συντριβὴ τοῦ Ἄδη, τὴν ἀνακαίνισις τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, τὴν πρώτη ἀκτίνα τῆς καινῆς κτίσεως. *«Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων³».* Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τὸ πρωτεύον γεγονός τῆς σωτηρίας μας. Δὲν

¹ Α' Κορ. ε' 7-8

² Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος α', Εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ εἰς τὴν βραδυτῆτα

³ Α' Κορ. ιε' 20

εἶναι ἀπλῶς μία ψυχολογική παρηγοριά στὸν ζοφώδη ὕπνο τῆς καθημερινῆς μας ἁμαρτίας, μὰ ἡ ὄντολογικὴ ἀλήθεια τῆς μετοχῆς μας στὴν ἐκ τοῦ τάφου πηγάζουσα ἀθανασία μας, ἡ κάθοδος τοῦ Θεοῦ στὰ πιὸ σκοτεινὰ βάρη τῆς ἀνθρώπινης τραγικότητας, γιὰ νὰ μεταβάλει τὸ σκοτάδι σὲ φῶς, τὴ φθορὰ σὲ ἀφθαρσία, τὸ πένθος σὲ ἀγαλλίαση.

Ὁ μέγας θεολόγος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, μᾶς προσκαλεῖ νὰ λαμπρυνθοῦμε μὲ τὴν πανήγυρη, νὰ ἀγκαλιάσουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, νὰ προσφωνήσουμε «ἀδελφούς» ἀκόμη καὶ ἐκείνους ποὺ μᾶς μισοῦν, νὰ συγχωρήσουμε πάντα «τῇ Ἀναστάσει». Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἀποκαλύπεται τὸ μεγάλο μέτρο ποὺ φανερώνει ἂν τὸ Πάσχα γίνεται ἀλήθεια μέσα μας. Ἄν ἡ Ἀνάσταση δὲν γεννήσει στὶς καρδιές μας συγχώρηση, τότε δὲν ἔχει ἀγγίξει ἀκόμη τὴν καρδιά μας. Ἄν δὲν γίνῃ καινούριος τρόπος σχέσης, μένει ἔξω ἀπὸ τὴ ζωὴ μας. Ἄν δὲν συντρίψει τὴν πέτρα τοῦ ἐγωισμοῦ, τότε ὁ λίθος τοῦ μνήματος παραμένει ἀκίνητος. Διότι ἡ συγχώρηση δὲν συνιστᾶ μία ἠθικὴ κομψότητα τοῦ χαρακτῆρα, ἀλλὰ εἶναι ἡ πασχάλια ἄσκηση καὶ ἡ σταυροαναστάσιμη πορεία μας. Ὅποιος συγχωρεῖ ἀληθινά, βγαίνει ἀπὸ τὸ στενὸ καταγώγιο τοῦ ἐγώ του καὶ ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν ἐχθρό, μαρτυρεῖ ὅτι ἡ δύναμη τοῦ Ἀναστημένου ἐνεργεῖ μέσα του.

«Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλουμε ὅλοι, ὅμως ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ζεῖ μέσα σὲ μιὰ βαθιὰ ἀντίφαση. Τριγυρίζεται ἀπὸ μηχανὲς πανίσχυρες, μὰ ἡ ψυχὴ του παραμένει ἀδύναμη, οἱ πληροφορίες πληθαίνουν, ἀλλὰ ἡ σοφία λιγοστεύει, τὰ μέσα ἐπικοινωνίας πυκνώνουν, ὅμως οἱ καρδιές ζοῦν «ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ⁴». Ἄν καὶ ὁ κοσμοπολίτης ἄνθρωπος τοῦ καιροῦ μας περιῆλθε τῆς σελήνης, παρ' ὅλα αὐτὰ ἀρνεῖται νὰ διαπεράσει τὴ διάβαση ποὺ τὸν

⁴ Ψαλμ. ξβ', 2

ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν ἀδελφό του. Ἄν καὶ ἔμαθε νὰ συνομιλεῖ μὲ ὅλο τὸν κόσμον, λησμονᾷ ὅμως νὰ μιλεῖ μὲ τὸν Θεό.

Ὁ Ἀναστημένος Κύριος δέ συγκροτεῖ μονάδες, ἀλλὰ Σῶμα, τὸ Σῶμα τῆς ἐκκλησίας⁵. Ἡ ἀποστολικὴ Κόρινθος, αὐτὴ τὴν ἀλήθεια καλεῖται νὰ μαρτυρεῖ, ὄχι μόνο ὡς Παύλεια μνήμη, ἀλλὰ καὶ ὡς φιλοκαλικὴ καὶ νηπτικὴ μαρτυρία. Ἡ ἀρχοντικὴ, ἀλλὰ ταυτόχρονα σταυροφόρα ρίζα τῶν Νοταράδων χάρισε στὴν Ἐκκλησία μορφές ποὺ ἔμαθαν νὰ βιώνουν τὸ Πάσχα, ὄχι ὡς ἔθιμο, ἀλλὰ ὡς ὁδὸ μεταμόρφωσης, ἓνα μόνιμο πέρασμα ἀπὸ τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο στὸν καινόν. Ἰδιαίτερα ὁ Ἅγιος Μακάριος Νοταρᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου, μὲ τὴ φιλοκαλικὴ καὶ μετανοητικὴ του παρακαταθήκη, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι τὸ ἀναστάσιμο φρόνημα δὲν μπορεῖ νὰ συμβαδίσει μὲ πνευματικὴ ραθυμία, ἐπιπολαιότητα καὶ λήθη καρδιάς. Ἡ ἀληθινὴ λαμπρότητα τοῦ Πάσχα ζητεῖ νήψη, καθαρότητα, προσευχή, ἐσωτερικὴ ἀνάσταση.

Ἀγαπημένοι μου, ἄς μὴν ἀφήσουμε τὸ Πάσχα νὰ περάσει ἀπὸ τὴ ζωὴ μας ὡς ἓνα ἐτήσιο διάλειμμα συγκίνησης, ἀλλὰ ἄς γίνει ἀρχὴ μετάνοιας, συμφιλίωσης, ἀνακαίνισης τοῦ σπιτιοῦ μας, ἀποκατάστασης τῶν σχέσεών μας, φροντίδας τοῦ φτωχοῦ, ἐπίσκεψης τοῦ ἀρρώστου, στήριξης τοῦ νέου, παρηγοριᾶς τοῦ πενθοῦντος, ἀγκαλιᾶς τοῦ περιθωριοποιημένου. Ἄς μὴν προσκυνοῦμε μόνο τὸν Ἐπιτάφιο καὶ τὸν κενὸ Τάφο, ἀλλὰ ἄς γίνουμε κι ἐμεῖς ἄνθρωποι τοῦ περάσματος, ἄνθρωποι τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο τῆς φιλαυτίας, ἀπὸ τὸ φαραωνικὸ κράτος τῶν παθῶν, ἀπὸ τὸ προζύμι τῆς κακίας καὶ τῆς πονηρίας. Γιατὶ ὡς κοινότητα ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπους ἀναστάσιμους, ποὺ θὰ φέρουν μέσα στὴν ἱστορία τὸ φῶς ἑνὸς ἄλλου τρόπου, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, τοῦ εὐχαριστιακοῦ, τοῦ σταυροαναστάσιμου.

⁵ Α' Κορ. ιβ' 27, «Ἦμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους»

Εὐχομαι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς πατρικῆς μου καρδιᾶς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ πλημμυρίσει τὶς ψυχές, τὰ σπίτια, τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, νὰ παρηγορήσει τοὺς θλιμμένους, νὰ θεραπεύσει τοὺς ἀσθενούντας, νὰ ἐπιστρέψει τοὺς πλανημένους, νὰ στηρίξει τοὺς ἀγωνιζομένους, νὰ φωτίσει τοὺς νέους, νὰ ἀγιάσει τὶς οἰκογένειες, νὰ ἐνδυναμώσει τὸν Ἱερὸ Κλῆρο καὶ τὶς Μοναστικὲς ἀδελφότητες καὶ νὰ μᾶς καταστήσει ὅλους μάρτυρες τοῦ κενοῦ Τάφου καὶ τῆς ἀφθάρτου Βασιλείας.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Μὲ πατρικὲς εὐχὲς καὶ ἀναστάσιμη ἀγάπη,

Σημείωσις: Ἡ παροῦσα νὰ ἀναγνωσθεῖ κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως πρὸ τοῦ «Ἰδοῦ σκοτία».

Κοινοποιήσις:

Φ. Ἐγκυκλίων παρ' ἡμῖν.